

Αὐτὰ καὶ τὰ νερά·
χάνουν τὰ λόγια τους, στὰ χαλίκια.

Ἐδῶ καμμένος ἀσβεστόλιθος
προφέροντας τὸ ἄσπρο τραυλὰ
μέσα ἀπ' τὸ κῶμα τοῦ ἀσδέστη.

Ἀπὸ τὸν ὕπνο στὸν ξύπνο
λαματικά πουλιά
ξερὸ χορτάρι νὰ λούζει τὶς πλαγιές
ἐκεῖ ποὺ λαδωμένο τρυγόνι
ἢ πατρίδα γίνεται ξενητεία.
Αὐτοὶ ποὺ ἔφυγαν,
σὲ δυὸ σὲ τρία καλοκαίρια
θὰ γυρίσουν θαλίτσες, τρανζίστορ, μαγνητόφωνα
ἀφοπλισμένα κλαρίνα.

ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ

Ἀπὸ δῶ ἔφυγε
ἢ μισὴ πατρίδα
γιά τὰ ξένα.

ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Στὸ σούρουπο
στὰ κρύα τοῦ Νοέμβρη
τὰ σπίτια μηρυκάζουν κούτσουρα.
Γροθιές σφιγμένες τὰ πουλιά
βρεγμένα, κρυωμένα
ἀλλὰ στὴ μέσα τσέπη τῆς ζωῆς.

Δημήτρης Γαβαλᾶς

ΕΡΩΤΙΚΟ

Νύχτα
κι ἀνάψανε στὰ πέλαγα νησιὰ
ἀνάψανε περβόλια στὰ νησιὰ
ἀνάψανε λουλούδια στὰ περβόλια
κι ἐγὼ μὲ τὸ τετράχρωμο ἀνθογαλὶ
γύρη γυρεύω μὲ τὴ μαθιὰ ψυχὴ μου συντροφιά.
Νύχτα
κι ἀνάψανε στὸ διάφανο οὐρανὸ
γαλαξίες φλόγες